

Πολυτίμη

Παρασκευή 1 Μαρτίου 2024, 14:20

«Victor, είναι η πέμπτη φορά που σου αφήνω μήνυμα! Έχω αρχίσει και ανησυχώ!», ακούστηκε σπασμένη η φωνή της Σεσίλιας στον τηλεφωνητή. «Έχω έρθει από το πρωί στο μαγαζί, για να βοηθήσω τη Μόσχα με τη δουλειά κι εσύ είσαι από χθες εξαφανισμένος!», είπε και το έκλεισε απότομα.

Η Σεσίλια δεν ήξερε αν έπρεπε να ανησυχήσει ή να θυμώσει. Την προηγούμενη βραδιά είχαν βγει όλοι μαζί, συνεργάτες, συγγενείς και φίλοι, και είχαν κατέβει στα ρακάδικα. Οι φίλοι πια είχαν συνηθίσει την παρουσία της στη Σητεία, εκείνη είχε γίνει ξανά ένα μαζί τους. Ανέκδοτα και ιστορίες από την παιδική τους ηλικία, πειράγματα, άγνωστα περιστατικά που ερχόντουσαν στην επιφάνεια υπό την ευεργετική επίδραση της ρακής... Κι ύστερα το CatWalk, ο φίλος της ο Λάκης Γαβαλάς, τα έργα τέχνης που είχαν παρουσιάσει οι τοπικοί σχεδιαστές στις κολεξιόν τους, τα παρατράγουδα και τα κουτσομπολιά της βραδιάς είχαν κεντρίσει το ενδιαφέρον όλων και δε σταματούσαν να μιλάνε γι' αυτά. Η βραδιά ήταν γλυκιά, το αεράκι στους φοίνικες απαλό και τα φώτα της πόλης αντανakλούσαν πολύχρωμα στην ήρεμη θάλασσα. Ο Βίκτωρ ήταν σκυθρωπός και αμίλητος όλη την ώρα. Κοιτούσε απορροφημένος το κινητό του και δεν ήθελε να πάρει μέρος στην κουβέντα. Έμοιαζε να τον απασχολεί κάτι πολύ σοβαρό. «Λυπάμαι, πρέπει να φύγω», είπε κάποια στιγμή «Έχουμε πρωινό ξύπνημα αύριο και είμαι πολύ κουρασμένος».

Τώρα που τα ξανασκεύετetai όλα η Σεσίλια, συνειδητοποιεί ότι ο Βίκτωρας δε συνηθίζει καθόλου να εξαφανίζεται. Από χθες το βράδυ τού αφήνει μηνύματα σε μέσα και τηλεφωνητή κι εκείνος δεν έχει δώσει κανένα σημείο ζωής.

«Μόσχα, θα πεταχτώ για λίγο στο διαμέρισμα που νοικιάζει ο Victor και επιστρέφω. Συνεχίστε με την πρόβα. Δεν αργώ», είπε προσπαθώντας να μη δείξει την ανησυχία της ούτε στην αδελφή της, ούτε στις πελάτισσες.

Η μονοκατοικία που νοίκιαζε ο Βίκτωρας όλον αυτόν τον καιρό ήταν ήσυχη. Έλειπε το νοικιασμένο αυτοκίνητο από τον κήπο και η αυλόπορτα ήταν μισάνοιχτη. Η Σεσίλια έκανε τον κύκλο και έφτασε στο υπνοδωμάτιο που βρισκόταν στην πίσω πλευρά. Κοίταξε μέσα το άδειο δωμάτιο κι έσπρωξε την μπαλκονόπορτα. Τα σκεπάσματα ήταν άθικτα, το υπόλοιπο σπίτι σε τάξη: Έμοιαζε ο ένοικός του να μην έχει περάσει εκεί το βράδυ κι ωστόσο το άρωμά του ήταν ακόμη έντονο στο σπίτι. Άνοιξε την ντουλάπα. Ακόμα βρισκόντουσαν μέσα κάποιες γραβάτες, ξεχασμένες σε μια μισοκρυμμένη κρεμάστρα και

κάποια πουκάμισα που είχε αγοράσει όσο έμενε στη Σητεία. Η βαλίτσα του όμως έλειπε. Η Σεσίλια κοίταξε έντρομη γύρω της: Τα αρώματα του Βίκτωρα είχαν εξαφανιστεί. Όλα.

Άρχισε να τρέμει και κάθισε σε μια καρέκλα, για να βάλει σε σειρά τις σκέψεις της. Όλον αυτόν τον καιρό, απορροφημένη από το CatWalk και τον ενθουσιασμό της επιστροφής, δεν είχε σπουδαιολογήσει την αλλαγή του Βίκτωρα. Είχε γίνει πιο δύστροπος, πιο νευρικός, έβαζε τις φωνές με το παραμικρό κι όλο γκρίνιαζε για την καριέρα που θα μπορούσε να έχει, αν δεν είχε μείνει πιστός όλα αυτά τα χρόνια στη φίλη του.

«Και σαν να μην έφτανε αυτό, είμαστε εδώ και δυο μήνες κολλημένοι σε τούτη την πόλη για ένα καπρίτσιο! Τρεις εβδομάδες μόδας έχουμε χάσει, για να ράβεις εσύ τις Σητειακές!»

Η Σεσίλια αντιμετώπιζε αυτές τις κρίσεις καρτερικά. Δε νευρίαζε, δεν την άγγιζαν, ίσως γιατί μετά από πολλά χρόνια ένιωθε πραγματικά ευτυχισμένη. Είχε τους φίλους της, είχε την αδελφή της, είχε την Πολυτίμη... Όλη η ζωή της, όσα χρειαζόταν αυτή τη στιγμή, ήταν εδώ... Ο Βίκτωρ είχε φύγει, έτσι, χωρίς ένα αντίο, κι εκείνη δεν μπορούσε να αισθανθεί τον παραμικρό θυμό. Σαν να καταλάβαινε ότι αυτή είχε γίνει κάτι άλλο απ' αυτό που ήταν μέχρι τότε, απ' αυτό που ήταν ο Βίκτωρ.

Το κινητό της χτύπησε και την επανέφερε στην πραγματικότητα. Ήταν η Μόσχα:

«Στερεή, άνοιξα τυχαία το συρτάρι και βλέπω ότι λείπει η Πολυτίμη. Την έχεις εσύ;»

Όταν συμβαίνει κάτι κακό, μοιάζουν οι σκέψεις να είναι ένα παζλ που ξαφνικά συνταιριάζεται και δίνει νόημα. Η Σεσίλια έμεινε παγωμένη με το ακουστικό στο χέρι, την ώρα που η Μόσχα από μέσα ρωτούσε τι συμβαίνει ξανά και ξανά. Ακαριαία, σαν μέσα από άλλη διάσταση, είδε μπροστά της να περνούν πρόσωπα και πράγματα: Η Ελενέτα, ο Φραντζέσκο, το μοναστήρι, ο κυρ-Χαράλαμπος, η Παραδεισία, μια πέρδικα, η Πολυτίμη... Ένας διεσταλμένος κόσμος πέντε αιώνων που χώρεσε σε μερικά δευτερόλεπτα μνήμης...

«Μόσχα, κλείσε το μαγαζί κι έλα από δω, το σπίτι του Βίκτωρα. Πρέπει να βρούμε την Πολυτίμη. Το χρωστάμε στη μαμά και τον κυρ-Χαράλαμπο. Κι αν τη βρούμε, το σπίτι της στο εξής θα είναι η Σητεία. Το ακούς; Η Σητεία!»

